

Nationalbankens Meddelelse om, at Diskontoen fra og med den 19. November 1936 vilde blive forhøjet med $\frac{1}{2}$ pCt. til 4 pCt., havde — udtalte *Ordføreren for Forespørgerne* (Valdemar Thomsen) — virket som en Bombe og havde paa Baggrund af Regeringens tidligere Udtalelser om Rentespørgsmaalet vakt stor Overraskelse og dyb Skuffelse ikke alene blandt Regeringspartiernes Vælgere, men ogsaa hos mange Vælgere i andre Partier, som paa dette Punkt var enige med Regeringen. Det syntes nu givet, at Regeringen delte den af Nationalbankdirektør Bramsnæs hævdede Opfattelse, at de nuværende Vekselkurser maatte holdes med alle til Raadighed staaende Midler, men Problemet var saa vigtigt og Interessen i Befolkningen saa levende, at Regeringen nødvendigvis maatte give et klart Svar paa den stillede Forespørgsel. Denne var rettet til Handelsministeren, som maatte have det parlamentariske Ansvar for Diskontoforhøjelsen, da Nationalbanken i Henhold til Valutalovens § 2 skulde handle i Overensstemmelse med den kgl. Bankkommissær med Hensyn til Handelen med Valuta og ingen vel vilde paastaa, at Diskontoforhøjelsen ikke havde Forbindelse med Valutasituationen.

Handelsministeren svarede, at Regeringen ikke var gaaet ind for en Rentestigningspolitik, men at dens Opfattelse af Rentespørgsmaalet selvsagt var den, at det ikke er ønskeligt, at Erhvervslivet tynges af højere Renteudgifter, end de økonomiske Forhold nødvendiggør. Ministeren henviste dernæst til sine Udtalelser ved Fremsættelsen af Valutaforslaget*), hvor Ministeren understregede, at Diskontoen ikke fastsættes af Regeringen, men af Nationalbankens Direktion, der alene, før Ændringer sker, skal underrette Finansministeren og Handelsministeren derom, hvorhos Meddelelser, naar Beslutninger om Ændring i Diskontoen er truffet, straks skal gives til Formanden for Bankens Repræsentantskab og Bestyrelse. Hverken Finansministeren eller Handelsministeren havde haft noget Kendskab til den paatænkte Diskontoforhøjelse før den 18. November, Dagen før Forhøjelsen. — Diskontoforhøjelsen var Udtryk for Nationalbankens Skøn over, hvad den pengemæssige Situation gjorde naturligt og rigtigt, og den afgørende Bevæggrund havde været »den vedholdende og meget stærke Forværring i Bankens Valuta-Stillings», som Bankens Direktion havde været Vidne til gennem længere Tid, altsaa en Begrundelse af rent valutarisk Art, hvilende paa den Kendsgerning, at Valutaordningen ikke *alene* kan klare saavel valutariske som handelspolitiske og beskæftigelsesmæssige Hensyn.

*) F. T. Sp. 1369—70.